

Sygn. XXIV C 782/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jacek Tyszka
Protokolant:	sekr. sądowy Marek Dobrogojski

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

- zasądza od M. M. na rzecz (...) W. kwotę 109.255,31 zł (sto dziewięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt pięć złotych trzydzieści jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od 22 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od M. M. na rzecz (...) W. kwotę 10.863 zł (dziesięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa (kasy Sądu Okręgowego w Warszawie) na rzecz (...) W. kwotę 13.563,75 zł (trzynaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu.

Sygn. akt XXIV C 782/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 31 marca 2016 roku powód (...) W. wystąpił przeciwko (...) sp. z o.o. w W. i M. M. z pozwem o zapłatę kwoty 470.955,50 zł z tytułu zaległych opłat za użytkowanie wieczyste gruntu w Al. (...) za lata 2013-2015, domagając się zasądzenia na swoją rzecz od:

- (...) sp. z o.o. w W. kwoty 361.700,19 zł wraz ustawowymi odsetkami:
 - od kwoty 156.954,02 zł od 1 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
 - od kwoty 157.000,74 zł od 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
 - od kwoty 47.745,43 zł od 1 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;
 - M. M. kwoty 109.255,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 22 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana Spółka do 17 kwietnia 2015 roku była użytkownikiem wieczystym działki gruntu nr (...) z obrębem (...), położonej w W. w Al. (...), kiedy to zbyła ją na rzecz M. M.. Podał, że wyrokiem z 28 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt II C 2181/06 ustalił, że nowa opłata roczna, obowiązująca użytkownika wieczystego od 1 stycznia 2006 roku będzie wynosiła 157.000,74 zł, a orzeczenie to stało się prawomocne z dniem 23 maja 2012 roku. Wskazał, że przed Sądem Okręgowym w Warszawie toczy się aktualnie, pod sygn. akt XX GC 1314/13, sprawa o ustalenie wysokości opłaty rocznej, która będzie obowiązywała od 1 stycznia 2011 roku, a zatem do prawomocnego zakończenia ww. postępowania pozwani są obowiązani wnosić dotychczasową opłatę roczną w wysokości 157.000,74 zł. Powód zaznaczył, że dokonał proporcjonalnie zmniejszenia wysokości opłaty rocznej, uwzględniając czas trwania prawa każdego z pozwanych w roku, w którym nastąpiło zbycie przedmiotowej nieruchomości, co znalazło odzwierciedlenie w żądaniu pozwu. Wskazał, że odsetki dochodzone są od dnia wymagalności opłat rocznych (pozew - k. 2-3).

W dniu 15 kwietnia 2016 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu (k. 36).

Postanowieniem z 17 sierpnia 2016 roku sprzeciw od nakazu zapłaty wniesiony przez pozwaną Spółkę został odrzucony (postanowienie - k. 82-83). Zażalenie pozwanej (...) sp. z o.o. w W. na wymienione postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 listopada 2016 roku (postanowienie – k. 117).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym 1 lipca 2016 roku, a zatem w terminie, pozwany M. M. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że pozwana Spółka była użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w W. przy Al. (...) na podstawie umowy o ustanowienie użytkownika wieczystego gruntu i sprzedaży budynków z 2 lutego 1998 roku, zawartej pomiędzy Gminą W. C., a (...) SA w W., a obecnie jej użytkownikiem wieczystym jest M. M.. Wskazał, że na mocy paragrafu 12 ww. umowy ówczesna Gmina W. C. ustanowiła na działce nr (...) na rzecz każdego z użytkowników wieczystego działki nr (...) służebność gruntową, polegającą na prawie przejazdu i przechodu przez działkę nr (...) do prześwitów (pasaży) na Al. (...) i nr (...) oraz na ul. (...) i ul. (...) oraz zobowiązała się ustanowić odrębnym aktem notarialnym ww. służebność, celem umożliwienia użytkownikowi wieczystemu rozpoczęcia inwestycji, opisanej w paragrafie 7 tejże umowy (tj. wybudowania budynku administracyjno-usługowego z parkingiem podziemnym). Zaznaczył, że ustanowienie ww. służebności nastąpiło dopiero pod koniec 2015 roku, przez co przedmiotowa nieruchomość była bezużyteczna w okresie objętym żądaniem pozwu. Podniósł, że bez tej służebności pozwana Spółka nie zawarłaby umowy o użytkowanie wieczyste. Zdaniem pozwanego, roszczenie o zapłatę opłat rocznych z tytułu użytkowania bezużytecznej nieruchomości gruntowej są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Podkreślił również, że żądanie pozwu w zaistniałej sytuacji świadczy o nadużywaniu przez powoda praw podmiotowych, gdyż narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń, a tym samym narusza zasady współzycia społecznego (sprzeciw od nakazu zapłaty - k. 54-59).

Strony podtrzymały swoje stanowiska do chwili zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy z 2 lutego 1998 roku Gmina W. C. ustanowiła na rzecz (...) SA w W. użytkowanie wieczyste gruntu stanowiącego działkę nr (...) o powierzchni

(...)m⁽²⁾, położoną w W. w Al. (...) oraz użytkowanie wieczyste gruntu stanowiącego działkę nr (...) o powierzchni (...)m⁽²⁾, położoną w W. w Al. (...) oraz dokonała sprzedaży prawa własności budynków przeznaczonych do rozbiórki, posadowionych na przedmiotowych działkach. W § 7 ww. umowy przewidziano, że ustanowienie użytkownika wieczystego gruntu następuje na cel zgodny z Planem Ogólnym Zagospodarowania Przestrzennego D. (...), tj. pod budowę budynku administracyjno-usługowego z parkingiem podziemnym. W § 12 ust. 1 umowy Gmina W. C. ustanowiła nieodpłatnie na działce nr (...) o pow. (...)m⁽²⁾ na rzecz każdego z użytkowników wieczystego

działki nr (...) i działki nr (...) służebność gruntową, polegającą na prawie przejazdu i przechodu przez działkę nr (...) do prześwitów (pasaży) w Al. (...) i nr (...) oraz na ul. (...) i ul. (...) oraz zobowiązała się ustanowić odrębnym aktem notarialnym, w porozumieniu z właściwymi Wspólnotami Mieszkaniowymi, ww. służebność przez wymienione prześwit w terminie dwóch miesięcy od daty zawarcia umowy (akt notarialny - k. 70-77).

Wnioskiem z 10 sierpnia 2007 roku (...) Handlu (...)

sp. z o.o. w W. wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z wnioskiem o ustanowienie na rzecz każdorazowego użytkownika wieczystego nieruchomości położonej w W. w Al. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), z obrębu (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) oraz nieruchomości położonej w W. w Al. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), z obrębu (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) drogi koniecznej (prawa przejazdu i przechodu) po nieruchomości będącej w użytkowaniu wieczystym uczestnika postępowania - (...) sp. z o.o. w W. położonej przy ul. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) z obrębu (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa, X Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą (...) przez bramę od strony ul. (...), o szerokości 3,90 m i długości 12 m - w kierunku północnym bezpośrednio do ul. (...). W uzasadnieniu wskazano, że nieruchomość będąca w użytkowaniu wieczystym wnioskodawcy nie ma odpowiedniego, prawnie zagwarantowanego, dostępu do drogi publicznej, wobec braku formalnego ustanowienia i ujawnienia w księdze wieczystej służebności, pomimo zawartego w § 12 ust. 1 umowy o ustanowienie użytkowania wieczystego z 2 lutego 1998 roku zobowiązania (wniosek - k. 78-80).

Wyrokiem z 28 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie z powództwa (...) sp. z o.o. w W. przeciwko (...) W., sygn. akt II C 2181/06, ustalił, że od 1 stycznia 2006 roku opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w Al. (...) w W., stanowiącego działkę ewidencyjną nr (...), z obrębu (...), o pow. (...)m², dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą (...), będącej w użytkowaniu wieczystym wymienionej spółki wynosi 157.000,74 zł (wyrok - k. 19).

W dniu 17 kwietnia 2015 r. pomiędzy (...) Handlu (...)

sp. z o.o. w W. i M. M. doszło do zawarcia umowy sprzedaży udziału wynoszącego (...) części we współużytkowaniu wieczystym działki gruntu oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), z obrębu

(...), o powierzchni (...)m⁽²⁾, położonej w Al. (...) w W. wraz z prawem współwłasności posadowionego na tej działce gruntu budynku mieszkalnego, stanowiącego odrębną nieruchomość oraz prawa użytkowania wieczystego działki gruntu oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), z obrębu (...), o powierzchni (...)m⁽²⁾, położonej w Al. (...) w W. wraz z prawem własności posadowionego na tej działce gruntu budynku mieszkalnego, stanowiącego odrębną nieruchomość. Do aktu dołączono odpisy zwykle ksiąg wieczystych przedmiotowych nieruchomości z 17 kwietnia 2015 roku (KW nr (...) oraz KW nr (...)), z których wynikało, że w dziale I - Sp zamieszczone zostały wpisy dot. istnienia służebności gruntowych (praw przejazdu i przechodu), ustanowionych na ich rzecz w związku z § 12 umowy o ustanowienie użytkowania wieczystego gruntu i sprzedaży budynków z 2 lutego 1998 roku. Wniosek o dokonanie wpisu w księdze wieczystej praw przenoszonych umową z 17 kwietnia 2015 roku został złożony 22 kwietnia 2015 roku (akt notarialny - k. 14-18; okoliczność bezsporna).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej przywołanych dowodów. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz nie były kwestionowane przez strony. Ponadto, okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy były pomiędzy stronami bezsporne, spór dotyczył natomiast interpretacji i stosowania prawa.

Sąd zważył, co następuje.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego M. M. kwoty 109.255,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 22 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty tytułem zaległej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu.

Zgodnie z art. 238 k.c. użytkownik wieczysty uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. W myśl art. 71 ust. 1 i 4 ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2016 r., poz. 2147 j.t. ze zm.; dalej jako u.g.n.) za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne, a opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok.

Z przywołanych przepisów wynika, że każdorazowy użytkownik wieczysty jest obowiązany do uiszczania przez czas trwania swego prawa opłaty rocznej. Opłaty roczne mają charakter cywilnoprawnego świadczenia okresowego i należy je spełniać periodycznie, przy czym w razie aktualizacji opłat należy spełniać świadczenie w wysokości zaktualizowanej. Opłaty roczne z tytułu użytkowania wieczystego stanowią wynagrodzenie za możliwość korzystania przez użytkownika wieczystego z gruntu będącego własnością Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że M. M. w następstwie zawarcia 17 kwietnia 2015 roku umowy sprzedaży z (...) sp. z o.o. w W. stał się 22 kwietnia 2015 roku (tj. w dacie złożenia wniosku o wpis prawa do księgi wieczystej) użytkownikiem wieczystym nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), z obrębem (...), o powierzchni (...)m², położonej w Al. (...) w W., z którego to prawa swoje żądanie wywodził powód.

Kwestionując zasadność zgłoszonego roszczenia pozwany w pierwszej kolejności podnosił, że jest ono bezpodstawne, bowiem w okresie objętym żądaniem pozwu przedmiotowa nieruchomość była dla niego bezużyteczna, gdyż powód dopiero pod koniec 2015 roku ustanowił na jej rzecz służebność przechodu i przejazdu, do czego zobowiązał się w umowie o ustanowienie użytkowania wieczystego z 2 lutego 1996 roku.

Faktem jest, że powód na mocy umowy z 2 lutego 1998 roku ustanowił nieodpłatnie na działce nr (...) na rzecz każdorazowego użytkownika wieczystego działki nr (...) i działki nr (...) służebność gruntową, polegającą na prawie przejazdu i przechodu przez działkę nr (...) do prześwitów (pasaży) w Al. (...) i (...) oraz na ul. (...) i ul. (...) oraz zobowiązał się ustanowić odrębnym aktem notarialnym, w porozumieniu z właścicielami Wspólnotami Mieszkaniowymi, ww. służebność przez wymienione prześwit w terminie dwóch miesięcy od daty zawarcia ww. umowy. Do ustanowienia dodatkowej służebności w ustalonym umową terminie nie doszło. Okoliczność ta pozostaje jednak – w ocenie Sądu – bez znaczenia dla zobowiązania pozwanego do uiszczenia opłaty rocznej wynikającej z prawa użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu.

Podkreślenia wymaga, że użytkowanie wieczyste stanowi prawo na rzeczy cudzej, dlatego też uzasadniona jest jego odpłatność. Opłata roczna jest immanentnie związana z konstrukcją użytkowania wieczystego i stanowi jej obligatoryjny element, jako że strony umowy użytkowania wieczystego nie mają możliwości wyłączenia jej w drodze czynności prawnej, ustalenia jej wysokości według innych zasad niż wskazane w ustawie czy zmiany jej w innym trybie niż ustawowy. Postanowienia umowy użytkowania wieczystego naruszające powyższe reguły są nieważne (wobec treści art. 58 § 3 k.c.). Zwolnienie z obowiązku uiszczania opłaty rocznej dopuszczalne jest również wyłącznie w drodze ustawy i dotyczy określonej grupy podmiotów (np. uczelni wyższych, instytutów badawczych, Polskiej Akademii Nauk, użytkowników wieczystych, którzy wnieśli jednorazowo opłaty roczne za cały okres użytkowania wieczystego), bądź określonej kategorii gruntów (na przykład gruntów zajętych pod infrastrukturę kolejową). Zasadnym jest zatem wniosek, że przepisy regulujące opłatę roczną mają charakter iuris cogentis, a sama opłata stanowi element konstrukcyjny treści stosunku użytkowania wieczystego (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 31 marca 2015 roku, sygn. akt VI ACa 770/14).

Reasumując, opłata roczna stanowi wynagrodzenie uiszczane właścicielowi przez każdorazowego użytkownika wieczystego za możliwość korzystania z gruntu (w tym jego zabudowy) z wyłączeniem innych osób. Ma ona charakter świadczenia wzajemnego i okresowego. Prawo użytkowania wieczystego przysługuje każdemu użytkownikowi wieczystemu od chwili konstytutywnego wpisu tego prawa w księdze wieczystej. Przy czym skutki wpisu liczą się od

daty złożenia wniosku o wpis w sądzie wieczystoksięgowym. Tym samym użytkownik wieczysty zobowiązany jest do uiszczania opłat rocznych od daty wpisu do daty wykreślenia jego prawa, niezależnie od tego, czy korzysta on z gruntu.

W świetle powyższego należało uznać, że argumentacja pozwanego co do tego, że żądanie pozwu narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń oraz zasady współzycia społecznego była chybiona. Zobowiązanie powoda do ustanowienia służebności przejazdu i przechodu na rzecz nieruchomości pozostającej w użytkowaniu wieczystym pozwanego nie miało bowiem żadnego wpływu na obowiązek uiszczania opłaty rocznej i nie pozostawało z nim w związku. Toteż jeśli zdaniem pozwanego uniemożliwiono mu korzystanie w sposób prawidłowy z gruntu, mógł on uprzednio domagać się w odrębnym postępowaniu sądowym, wnioskiem stosownej treści, ustanowienia przedmiotowych służebności. Podobnie, jeśli pozwany uważa, że powód dokonał ustanowienia służebności za późno (pozwany wskazał, że służebności zostały ustanowione pod koniec 2015 roku, a ww. twierdzenie nie zostało zakwestionowane przez stronę powodową - przy czym z umowy sprzedaży z 17 kwietnia 2015 roku, o czym mowa w par. 1 ust. 3. pkt 2) lit. a, wynika, że w dacie jej zawarcie służebność przechodu i przesyłu już istniała), mógł domagać się od powoda stosownego odszkodowania w odrębnym postępowaniu sądowym, po uprzednim wykazaniu poniesienia z ww. tytułu szkody. Niewątpliwie jednak powyższe okoliczności nie zwalniały pozwanego z podstawowego obowiązku użytkownika wieczystego, jakim było uiszczanie opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również drugi z zarzutów pozwanego. M. M. podnosił, że przed Sądem Okręgowym w Warszawie toczy się postępowanie o sygn. akt XX GC 1314/13, którego przedmiotem jest m.in. ustalenie wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu, która będzie obowiązywała od 1 stycznia 2011 roku, wobec czego niezasadne jest domaganie się przez powoda opłaty objętej żądaniem pozwu w wysokości dotychczasowej.

Odnosząc się do powyższego twierdzenia należało, że w spornym okresie opłata z tytułu użytkowania wieczystego wynosiła 157.000,74 zł, wobec prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 28 marca 2012 roku (sygn. akt II C 2181/06), na mocy którego ustalono opłatę roczną od 1 stycznia 2006 roku z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w Al. (...) w W., stanowiącego działkę ewidencyjną nr (...), z obrębku (...), o pow. (...)m², w wymienionej ostatnio wysokości. Wbrew stanowisku pozwanego, postępowanie toczące się przed Sądem Okręgowym w Warszawie, sygn. akt XX GC 1314/13, w związku z aktualizacją opłaty za użytkowanie wieczyste za ww. grunt, mające na celu ustalenie jej wysokości od 1 stycznia 2011 roku, nie miało wpływu na jego obowiązek do uiszczania opłaty w dotychczasowej wysokości (tj. wynikającej z wyroku z 28 marca 2012 roku), co wynika jednoznacznie z art. 78 ust. 4 u.g.n.

W świetle powyższego żądanie pozwu należało uznać za usprawiedliwione co do zasady.

Oceniając zaś kwestię wysokości zgłoszonego w pozwie roszczenia należało mieć na względzie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone m.in. w wyroku z 25 listopada 2010 roku, sygn. akt I CSK 692/09. W orzeczeniu tym stwierdzono, że trzeba korelować wysokość opłaty rocznej, do której uiszczenia zobligowany został użytkownik wieczysty w danym roku kalendarzowym, z rzeczywistym okresem przysługiwania mu omawianego prawa rzeczowego. Jak zauważył Sąd Najwyższy, krótsze korzystanie z tego prawa niż jeden rok uzasadnia proporcjonalne zmniejszenie należnej opłaty. Skoro bowiem przyjmuje się proporcjonalne zmniejszenie opłaty w razie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, to takie samo rozwiązanie należy przyjąć również w razie zbycia tego prawa w ciągu roku kalendarzowego. Prowadzi to do wniosku, że w niniejszej sprawie pozwany powinien być obciążony opłatą roczną za okres od 22 kwietnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku (254 dni), tj. w kwocie 109.255,31 zł ($254/365 \times 157.000,74 = 109.255,31$ zł).

Powyższe rozważania zdaniem Sądu przekładają się również na ustalenie daty wymagalności roszczenia z tytułu opłaty rocznej użytkownika wieczystego, który nabył swoje prawo po dniu 31 marca danego roku kalendarzowego (tj. po dniu przewidzianym jako termin płatności opłaty rocznej z góry, za dany rok zgodnie z art. 71 ust. 4 u.g.n.), co uzasadniało zasądzenie odsetek od kwoty 109.255,31 zł od 22 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. Z chwilą, kiedy M. M. nabył przedmiotowe prawo użytkowania wieczystego roszczenie o zapłatę opłaty rocznej było już, w tym również w obciążającej go części, wymagalne. O odsetkach należnych Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Zgodnie z art.

54 ustawy z 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015, poz. 1830), która weszła w życie 1 stycznia 2016 r., do odsetek należnych za okres sprzed wejścia w życie przedmiotowej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Ww. ustawa wprowadziła zmianę w treści art. 481 k.c., określającego obecnie odsetki ustawowe za opóźnienie, których wysokość jest wyższa niż odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 k.c. W realiach niniejszej sprawy powód nie sprecyzował powództwa w tym zakresie i nie wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, dlatego też Sąd, nie wychodząc ponad żądanie, zasądził odsetki ustawowe za okres od 22 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Poczynione ustalenia i rozważania przemawiały za uznaniem żądania pozwu za usprawiedliwione, wobec czego orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu, w punkcie 2. wyroku, Sąd orzekł stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Skoro powód wygrał sprawę w całości, to kosztami procesu przez niego poniesionymi należało obciążyć stronę pozwaną. Na koszty procesu należne powodowi w kwocie 10.863 zł złożyły się: opłata od pozwu (w części dotyczącej roszczenia o zapłatę wobec M. M.) – 5.463 zł oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika – 5.400 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Ponadto wobec uprawomocnienia się nakazu zapłaty z 15 kwietnia 2016 roku w stosunku do (...) sp. z o.o. w W. Sąd w punkcie 3. wyroku nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 13.563,75 zł, tytułem zwrotu 3/4 opłaty od pozwu (w części dotyczącej roszczenia o zapłatę wobec ww. Spółki), stosownie do art. 79 ust. 1 pkt 2 c ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623 j.t. ze zm.). Opłata od pozwu w zakresie żądania przeciwko wymienionej spółce wynosiła 18.085 zł, z czego 0,75 części to 13.563,75 zł.